

„Lebilincselő történet végzettről, szerelemről és sötét erőkről. Képtelenség letenni.”

– Kate Waterhouse, *The Sun-Herald* –

Violet Eden krónikák 1.

EMBRACE

elhívás

fine
selection

JESSICA SHIRVINGTON

J E S S I C A S H I R V I N G T O N

EMBRACE

elhívás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2015

A reggel és az est képei villantak fel sorra a szemem előtt, teljesen elvakítva. Egészen... durva tapasztalat volt. Fájdalmas. Térdre rogyva felsikoltottam. Hallottam Lincoln kiáltását, jóllehet egy ujjal sem ért hozzám. Abba akartam hagyni, de képtelen voltam rá. Dermesztő forróság öntötte el a testemet. Úgy éreztem magam, mint egy megmerevedett jégoszor, amelynek belsejéből vulkán készül kitörni. Hallottam a sikoltásom. Nagyon messziről; világok választottak el tőle.

Hátam megfeszült, két karom mögém hanyatlott, tehetetlenül a földre lógva, kezem a betonpadlót súrolta.

Akkor egy kar ölelte át a derekam, erősen megtartott, miközben a hátam még jobban megfeszült. Egy másik kéz megragadta az arcomat, mozdulatlanságra kényszerítve. Tisztán éreztem, ahogyan az elmém lassan elhomályosul, átadva tudatom maradékait az érzékeimnek. Koncentrálni próbáltam, igyekeztem emlékezetembe idézni, amit Phoenix mondott nekem. Az érzelmekről. Uralkodnom kell az érzelmeimen. Vagy el kell terelnem róluk a figyelmemet. Ami teljesen felemésztheti az erőmet.

Azt reméltem, hogy Lincoln karja fonódik a derekam köré.

– Csókolj meg! – suttogtam.

*„Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk,
hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen,
ez élet sötéttségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen,
melyek a magasságban vannak.”*

PÁL APOSTOLNAK AZ EFEZUSIAKHOZ ÍRT LEVELE 6:12¹

¹ A regényben előforduló valamennyi bibliai idézet Károli Gáspár fordítása.

Első fejezet

*Odakinn, társaink között, idegenek között,
mindig meg kell őriznünk a látszatot, s több száz olyan dolog
vesz körül, amit nem tehetünk meg;
de idebenn, a rettenetes szabadság uralkodik!*

RALPH WALDO EMERSON

NEM RAJONGOK A SZÜLETÉSNAPOKÉRT.

Igencsak nehéz lelkesen gondolni annak a napnak az évfordulójára, amelyen az ember édesanyja meghalt. Nem mintha magamat hibáztatnám, amiért anya nincs többé közöttünk. Hiszen senki sem tudhatta előre, hogy nem fogja túlélni a szülést. És nem is arról van szó, hogy borzasztóan hiányozna. Úgy értem, valójában sohasem ismerhettem. Ám az évnek ezen a bizonyos napján előbb vagy utóbb mindig kénytelen vagyok szembesülni a kérdéssel, vajon megérte-e. Megérte-e, hogy *én* maradjak életben helyette?

Kibámultam a busz ablakán, kizárva a körülöttem lévő világot. Steph persze rendületlenül csacsogott tovább, önfeledten áradozott valami tökéletes ruháról. Amikor a vásárlás tudományáról volt szó, barátnőm engesztelhetetlenül csökönyös tudott lenni. Magamon éreztem a tekintetét, amint nyilvánvaló csalódással nyugtázta a

lelkesedés tökéletes hiányát az arcomon. Épületek hosszú sora suhant tova a faltokkal tarkított ablaküveg keretén keresztül, és akaratlanul is azt kívántam, bárcsak a tizenhetedik születésnapom is ugyanilyen homályba veszve suhanna el mellettem holnap.

– Violet Eden! – förmedt rám Steph szigorúan, kikökkentve keserű gondolataimból. – Megkaparintottuk apád hitelkártyáját, zöld lámpát is kaptunk hozzá, még hozzá korlátozás nélkül. – Látszólagos rosszállása csakhamar huncut mosolynak adta át a helyét. – Ugyan mi másra vágyhat egy lány a születésnapján?

Gyakorlatilag az *én* hitelkártyámról volt szó. Az én nevem és az én aláírásom állt rajta. Csak éppen apa bankszámlájához tartozó társkártya volt. Mindez annak a sajátságos körülménynek volt betudható, hogy rajtam kívül senki sem vette magának otthon a fáradságot, hogy befizesse a számlákat.

Tudtam jól, hogy Steph úgysem értené meg, ha pusztán azt mondanám, hogy nincs kedvem shoppingolni, így hát kénytelen voltam hazugsághoz folyamodni.

– Ma sajnos nincs időm vásárolni. Én... ööö... edzésre kell mennem.

Steph felvont szemöldökkel pillantott rám. Egy pillanatig azt hittem, hogy menthetetlenül tönkrezúzza a hamis alibimet. Ám akkor lecsapott egy másik témára, amely az utóbbi időben egyre gyakrabban került szóba közöttünk.

– Lincolnnal mész? – kérdezte.

Megvontam a vállamat, igyekeztem palástolni, mekkora hatással volt rám Lincoln nevének már a pusztán említése is. Habár az edzésből semmi nem volt igaz, *valóban* azt tervezem, hogy később találkozom Lincolnnal, és máris elképesztő önuralmamba került, hogy ne számolgassam a percekét.

Steph a szemét forgatta.

– Most komolyan! Ha nem vigyázol, képes leszek a srác szemébe vágni, hogy szívesen izzadnál és birkóznál vele más helyzetben is! – Rám villantotta gonoszkodó mosolyát, amit többnyire másoknak szokott tartogatni.

Hátradőltem, és egyszerűen csak hagytam, hadd töltse ki rajtam a bosszúságát. Így sokkal könnyebb volt. Steph nem értette meg, és ezért nem is hibáztathattam – elvégre nem árultam el neki *minden* okot, amiért olyan fontos volt számomra, hogy edzésre járjak. Néha akadnak dolgok az ember életében, amelyekről túlságosan nehéz beszélni.

– Ugye tisztában vagy vele, hogy kezdesz átváltozni valamiféle bizzar sportstréberre? És ne próbálj úgy tenni, mintha minden sportágért rajonganál! Pontosan tudom, hogy ki nem állhatod a távfutást. – Steph számára elképzelhetetlen volt, hogy bárki szívesebben választaná a sziklamászást vagy éppenséggel a bokszot a shoppingolás élvezete helyett.

– Egyszerűen csak feldob, ha Lincolnnal edzhetek – válaszoltam, abban a reményben, hogy pontot tehetek a beszélgetés végére, habár a futással kapcsolatban Steph nem járt túl messze az igazságtól. Ha nem legeltethetném egész idő alatt Lincoln formás hátsóján a tekintetemet, sokkal nehezebben tudnám összekaparni a futáshoz szükséges motivációt.

Figyelemelterelésként elmélyülten kotorászni kezdtem a hátizsákomban, amely tömve volt a tanév végén kötelezően hazacipelendő tankönyvekkel. Steph azonban nem adta fel ilyen könnyen.

– Mintha Lincoln valamiféle csatára akarna felkészíteni. – Hirtelen felragyogott a szeme. – Hé, az is lehetséges, hogy egy földalatti harci klubot vezet, és oda próbál kiképezni téged!

– Igazad van, Steph! Fején találtad a szöveget.

Nem óhajtottam tovább fészegetni a témát. Nem akartam bevalani, hogy a nap huszonnégy órájában vágyakozom Lincoln után. Mintha a szívem mélyén vigaszt merítettem volna a társaságából. *Húzzál csak a legmenőbbekhez, Vi!*

Nagy kár, hogy veszett ügynek bizonyult a dolog. Reménytelen volt már a legelső pillanattól kezdve, hogy két éve először találkoztunk. Későn érkezőként csatlakozott az önvédelmi kurzushoz, amire én is jelentkeztem. Amikor velem osztották egy párba, még nem is sejtettem, hogy a tesztre tett újabb, hitvány próbálkozásom végül sokkal többet fog jelenteni a számomra.

Sohasem jöttem rá, Lincoln vajon miért is jelentkezett a kurzusra. Kétségkívül az oktatónál is többet tudott; olyan játszi könnyedséggel és kecses mozdulatokkal hajtotta végre a gyakorlatokat, amely egyértelművé tette, hogy nem ide tartozik. Az első pár hét elteltével, miután képes voltam két szónál többet is kinyögni a jelenlétében, megkérdeztem tőle, mit keres egyáltalán közöttünk. Vállat vonva csupán annyit felelt, hogy jólesik átismételni néha a tanultakat.

A harmadik hónap végére már többet tanultam Lincolntól, mint az oktatótól, és felajánlotta, hogy szívesen ad nekem kick-box leckéket. Így már két legyet üthettem egy csapásra. Mindennap erősödhetek – az edzésekhez tartozó gyakorlatok kiegészültek sziklamászással, futással, íjászattal is –, és közben Lincoln társaságában tölthetem az időmet. Tökéletes megoldás... nos, majdnem.

– Akkor hát ez azt jelenti, hogy holnap megyünk vásárolni – duzogott Steph, de nem bírta megállni mosoly nélkül. Sohasem tudott sokáig haragudni.

Sajnálatos módon a barátnőmnek igaza volt. Tudtam jól, apám szigorú utasításokkal látta el – az én lelkesedésem és saját tájékozottsága

hiányában –, hogy vadonatúj ruhában jelenjek meg a holnap esti születésnap vacsorán. Az óra kérlelheterlenül ketygett – a vásárlás elkerülhetetlen volt.

– Már alig várom – hazudtam, és felillantottam egyik jól begyakorolt műmosolyomat a szülinapos repertoároból.

Váratlanul megszólalt a csengő, amikor néhány leszálláshoz készülő srác nyomkodni kezdte a gombot. Miközben a busz lelassított, Steph felállt a helyükről, amely hátulról a harmadik sorban bújt meg. Barátnőm meg volt ugyanis győződve, hogy egyedül a feltörekvő idióták ülnek a hátsó sorban, a stréber okostojások elöl, míg a gótikus csajok és fura alternatívok közvetlenül mögöttük. Így hát mindössze három sorra való ülés maradt a buszban, amelyekből kedvünkre válogathattunk, hallgatólagosan a „nem törik össze magukat, mégis menők” szekcióba sorolva minket.

Az egészben az volt a leghumorosabb – ha pusztán az iskolai eredmények alapján ítélnék –, hogy a barátnőmnél nagyobb okostojással még sosem találkoztam. Természetesen Steph nem szerette nagydobra verni a tagadhatatlan tényt, hogy két lábon járó zseninek született.

Karcsú testével az ajtó melletti fémrúdhoz simult, felvette kedvenc D&G napszemüvegét, és csábító csókot dobott felém. Felnevettem. Nagy szerencsémre Steph élete nem csupán a méregdrága márkák körül forgott. Habár állandóan abszolút divatos, designer ruhákban parádézott, meglepően kiegyensúlyozott egyéniség volt. Az a tény sem árnyékolta be a barátságunkat, hogy a szülei valódi pénzeszsákok voltak, és Steph minden alkalommal olyan öltözékben jelent meg, amely valószínűleg többre került, mint az én teljes ruhatáram. Én nem törődtem *túlzottan* az anyagi dolgokkal, és Steph sem bánta *túlzottan*, hogy engem nem érdekel az ilyesmi.

– Megtennél nekem egy szívességet? – fordult vissza, amikor kifelé sétált az ajtón, tudomást sem véve a szardínia módjára összepréselődő srácokról a háta mögött. – Miközben a nyáladat csorgatod Mr. Fantasztikus fölött, ne felejtse el néhányszor gyomorszájon vágni a nevében, amiért lefoglalja az összes szabadidődet, és megfoszt engem a legjobb barátnőm társaságától.

– Hát persze – válaszoltam. Én is dobtam neki egy csókot, figyelmen kívül hagyva a szívembe hasító bűntudatot, amiért hazudtam a legjobb barátnőmnek.

Második fejezet

*Az én ívemet helyeztetem a felhőkbe,
s ez lesz jele a szövetségnek közöttem és a föld között.*

I. MÓZES 9:13

A HELYETT, HOGY EGYENESEN HAZATÉRTEM VOLNA az üres lakásba, azon kaptam magam, hogy apám irodája felé veszem az irányt. Magam sem igazán értettem az okát. Miközben felfelé tartottam a negyedikre, egyszer csak megszólalt a telefonom; üzenetem érkezett Lincolntól.

Kicsit késésben vagyok. Találkozunk nálam 7 körül?

Elvarázsolt mosollyal bámultam a kijelzőt, mialatt ujjaim kapkodó ügyetlenséggel siklottak végig a billentyűkön.

Okés – ott leszek!

Gyorsan mégis kitöröltem a felkiáltójelet, majd elszámoltam magamban harmincig, mielőtt megengedtem volna magamnak, hogy megnyomjam a küldés gombot.

Lincolnhoz fűződő kapcsolatom keserédes érzelmekkel töltötte el a szívemet. Mint mindig, amint alábbhagyott a tőle kapott üzenet fölötti túláradó lelkesedésem, most is rögtön belém hasított „barátságunk” kiábrándító valósága. Szép is lenne, ha *tényleg* randira invitálna, de valójában csupán engedélyt adott, hogy betegyem a lábamat a raktárházból kialakított lakásába, ahol egy gigantikus méretű falfelület csakis arra várt, hogy valaki kifesse, és Lincoln végre-valahára beleegyezett, hogy az a valaki én legyek. Legfeljebb abban reménykedhettem, hogy az alapozó festékrétegek felvitele között némi vacsorát is kapok. Jóllehet igyekeztem meggyőzni Lincolnt, hogy a kávé és a kétperces gyorstészta megfelelően kiegyensúlyozott étrendnek számít a tejtermékeket és a szénhidrátokat illetően, nem jártam nagy sikerrel. Mivel apa szinte soha nem jelent meg az esti étkezésnél, Lincoln mostanában egyre gyakrabban hívott meg magához vacsorára, mielőtt hazavitt volna az edzések után. Be kellett vallanom, hogy bár semmi romantikus nem volt a dologban – *egyáltalán* semmi, többnyire pusztán a gyakorlatokat vitattuk meg –, igazán jólesett, hogy beszélgethetek valakivel, és nem kell egyedül gubbasztanom otthon a vacsorám fölött.

Apa cége az épület teljes negyedik emeletét elfoglalta. Amint a lift ajtaja kinyílt, megláttam a már ismerős, rozsdamentes acélból készült „Eden Építészeti” táblát, amely az elmúlt nyolc évben is üdvözölt.

– Helló, Caroline! – köszöntem a fogadótérbe lépve. – Apám benn van?

Apa titkárnője kedvesen rám mosolygott, és felvont szemöldökkel válaszolt:

– Ugyan hol lenne?

Az irodájában bukkantam rá; a rajzasztala mögé betonozva állt, előtte végtelen papírávek heverték. Ez a kép jellemezte apámat, lénye

valóságos szinonimájaként, amelyet már nagyon régen kénytelen voltam elfogadni. Eleinte küzdöttem ellene – vagy inkább az érdeklődését akartam kivívni –, ám igazság szerint, amint sikerült magamra vonnom a teljes figyelmét, különös módon mindig úgy éreztem, hogy megfullaszt vele.

Teljesen belemerült abba, amivel éppen foglalkozott, és látszott rajta, hogy már hosszú ideje dolgozhat egy helyben. Nyakkendőjét félredobta, ingujját feltúrte, egyik kezében vonalzót tartott, ceruzája lazán lógott a szájában. Fogadni mertem volna, hogy amikor ki lép az asztala mögül, cipő nélkül fog állni előttem.

Már az iroda közepén jártam, és még mindig nem vette észre az érkezésemet.

– Szia, apa! – üdvözöltem integetve.

Felkapta a fejét, és elmosolyodott; fél kezével beletúrt őszülő hajába, mintha az egyszerű kis mozdulattal kiszabadulhatna a vonalak, szögek és fény-árnyék viszonyok birodalmából. Füle mögé tolt a ceruzáját, és kelletlenül előbukkant az asztala mögül. Zokniban.

– Szervusz, drágám! – Megköszöri a torkát. – Micsoda kellemes meglepetés! Szóval... Hogy sikerült az utolsó napod?

Gyűlöltem, amiért olyan kristálytiszta kihallom, de most is ugyanúgy ott csengett apa szavai mögött, mint egész életemben. A hang, amely a szemembe vágta: *Nagyon örülök, hogy itt vagy, de most tényleg benne vagyok valamiben, amiből nem szeretném, ha ki-zökkentenének.*

Nagyot nyeltem, és átverekedtem magam a csalódáson. Nem tehettem mást. Tudtam jól, ha apám megneszelné, hogy kihallom azt a gyűlöletes hangot, borzasztóan elszégyellné magát.

– Csodásan! – válaszoltam. Sugárzott az arcom a jó hírektől. – Bejutottam a Fenton képzőművészeti kurzusra. Hat hónap múlva

kezdődik. – Ez volt a fő motiváció, hogy ma iskolába menjek. A tanév utolsó napja általában nagyon laza szokott lenni... tulajdonképpen szabadnapnak számít. Apám soha nem tette kötelezővé számomra. Nos... apám soha semmit nem tett kötelezővé. De már hónapok óta vártam rá, hogy megtudjam, sikerült-e bekerülnöm a kurzusra, és amikor megláttam a nevemet a bejutottak összesen két fő listáján, úgy éreztem, érdemes volt reggel felkelnem.

Apa rám villantotta a büszke szülő hamisítatlan mosolyát.

– Hát persze hogy sikerült bejutnod! Ez nem is volt kérdés! Édesanyádra hasonlítasz. – Hangja kissé elcsuklott az utolsó szavaknál.

Anyám is tehetséges művész volt. Apa nagyon ritkán emlegette. Hozzám hasonlóan jobban szerette mélyen eltemetni a fájdalmas emlékeket. Így sokkal könnyebb volt... ugyanakkor nehezebb is. Ám az a rettenetes igazság, hogy rajta az égvilágon semmi sem segíthetett. Anyám halála végérvényesen megtörte.

– Kösz, apa! – suttogtam; nagyon szerettem volna témát váltani.

Hirtelen kiegyenesedett, és elindult felém, azután – meggondolva magát – gyorsan visszatért az asztalához, lehuppant mögé, megkapaszkodva a két oldalában, mintha csak oda akarná szögezni magát, nehogy megfutamodjon. Apám végül mégis elkezdett becsavarodni.

– Tudom jól, hogy gyakorlatilag csak holnap lesz a születésnapod, de szeretnék valamit már most odaadni neked. – Ide-oda kattintgatta az állkapcsát idegességében, mint amikor egy fontos határidő közeleg, vagy egy tekintélyes ajánlatra kell felkészülnie. Azután vett egy mély lélegzetet, és kezét határozottan az asztal lapjára fektette. A csuklója mellett az egyetlen olyan személyes tárgy foglalt helyet, amelyet apa az irodájában tartott – egy fehér ajtót mintázó szobor, az elején vörös festékkel mázolt graffiti díszelgett: *Bébicöszőknek*

belépni tilos! Ez volt az első és egyetlen műalkotás, amit együtt készítettünk.

Mire betöltöttem a tizenharmadik életévemet, apám miatt már hét gyermekfelvigyázónk mondott fel; sohasem ért haza időben, megfeledkezett a rendszeres fizetésről, sőt, elvárta, hogy hétvégén is folyton a rendelkezésünkre álljanak. Jómagam kilenc bébi-csöszöt végeztem ki. Mit is mondhatnék – nem voltak felkészülve a feladatra. Azon a szép napon, amikor a tizenkilences számú végül eget verő dühroham közepette elviharzott, apámmal elővettünk egy kis agyagot, és ünnepélyesen eldöntöttük, hogy soha többé nem kell pótmama. Onnantól kezdve ketten voltunk. Vagyis, inkább csak én.

– Apa, én nem szeretnék több ajándékot – panaszkodtam.

A vacsora és a hamarosan megvásárolandó ruha máris több volt annál, mint amire vágytam. A születésnapom volt az év egyetlen napja, amikor *nem* akartam ajándékokat.

– Nem tőlem kapod – felelte csendesen, kerülve a tekintetemet.

Apám kinyitotta rajzasztalának legalsó fiókját. Az egyetlen fiókot, amely kulccsal záródott. Lassú mozdulatai mintha mélységes fájdalmat okoztak volna. Egy kicsiny, fából faragott dobozkát emelt ki a fiókból, és óvatosan az íróasztalára helyezte. Reszketett a keze a finom faragványok fölött, amelyek a doboz tetejét díszítették.

Könnyek szúrták a szememet, gyorsan pislognom kellett. Apa ritkán hagyta, hogy ennyire eluralkodjanak rajta az érzelmei. Felemelte a kezét, majd a doboz fölött ökölbe szorította a levegőben. Behunyta a szemét. Úgy látszott, mintha imádkozna – pedig tudtam, hogy sohasem volt szokása. Eddig csupán egyetlen alkalommal láttam arcán ezt a kifejezést.

Végül felnézett rám, arcán halvány mosoly játszott. Újra pislognom kellett.

– Pontos utasításokat kaptam. Tizenhét évig vártam, hogy ezt neked adjam. Evelyn... az édesanyád ajándéka.

Önkéntelenül is tátva maradt a szám.

– De hát... Hogyan lehetséges? – csodálkoztam.

Anyám halála mindenki számára teljesen váratlan volt. Senki sem láthatta előre, hogy szülés közben agyvérzést fog kapni. Mégis hogyan hagyhatott volna hátra számomra bármit is, még hozzá pontos utasításokkal?

Apa két ujjal összeszorította az ornyergét, majd az álla alá támasztotta a kezét.

– Öszintén bevallom, hogy sejtelmem sincs, drágám. Aznap éjjel, miután a kórházból hazatértem – a dobozkára mutatott –, ezt találtam a komódja tetején. Egy levélke pihent rajta, egy rövid üzenettel: *Kislányunknak, 17. születésnapjára*. – Apa mély lélegzetet vett. – Talán csak előre gondolkodott, felkészült minden eshetőségre... Fogalmam sincs... Rendkívüli asszony volt... Megérezett olyasféle dolgokat is, amiket mások nem.

– Azt akarod mondani, hogy szerinted előre tudta, mi fog történni? – hitetlenkedtem.

– Egyáltalán nem azt akarom mondani, drágám – tiltakozott apa, szórakozottan simogatva a dobozt. – Most különben sem ez a lényeg. Édesanyádnak az volt a kívánsága, hogy ez a tiéd legyen, és azt is fontosnak tartotta, hogy most történjen. – Azzal felém tolta a dobozkát az asztal lapján keresztül, és közben felállt. – Én... hm... magadra hagylak egy kicsit.

Belebújt a cipőjébe, és egyedül hagyott az irodájában. Kifelé ment mindkét kezét a zsebébe mélyesztette, és szörnyen... magányosnak látszott. Hirtelen megfordult a fejemben, hogy anya nem örülne túlságosan annak, hová jutottunk nélküle.

A doboz gyönyörű szép volt. Éjsötét mahagóniból készült, amin csupán néhol bukkantak elő összefonódó, ragyogó aranyszálak. A tetejét ékesítő, finoman kidolgozott faragások nem képet alkotnak, hanem különleges mintázatot; leheletvékony tollak sorozatát. A szívemben szunnyadó művészlélek azonnal nagyra értékelte minden egyes apró részletét.

Még sohasem kaptam ajándékot az édesanyámtól. Sohasem készített nekem meleg tejet, sohasem törölte le a könnyeket az arcomról, és nem tett sebtapaszt a horzsolásokra a lábamon. Nem kímélt meg a megalázó kiruccanástól, amelyre az éppen aktuális dadámmal kényszerültem, hogy megvásároljam életem legelső melltartóját. És nem hagyott nekem örökül egy soha ki nem fogyó, ügyes kis tamponkészletet sem a fürdőszobai szekrényben, hogy ne kelljen megvitatnom a kényes témát senkivel. Rengeteg dolog akadt az életemben, amit nem kaptam meg az édesanyámtól, de ezt már réges-régen sikerült elfogadnom. És most igencsak... fura érzés volt, hogy végre *kapok* tőle egy ajándékot, méghozzá olyasvalamit, amit kifejezetten nekem, csakis nekem szánt.

Letelepedtem a rajzasztal mögötti székbe, és végigsimítottam ujjaimmal a faragványokon, ahogyan az imént apám tette. Különös borzongás futott végig a testemen. Idegesen fészkelődtem a székben ülve, és leráztam a kezemet.

– Szedd össze magad, Vi! – mormoltam az orrom alatt.

Kinyitottam a dobozka fedelét, és fájdalmasan összeszorult a szívem. Egy vékony ezüstitűlanc rejtett a belsejében, rajta egy aprócska amulettel. Amikor utoljára láttam csecsemőkori nyakláncom, biztonságban lapult az ékszerdobozom legmélyén, a fészkelődőasztalomon. Állítólag még anyám készítette a várandósság hónapjai alatt, hogy szerencsét hozzon nekem az életben. Minden egyes

kisgyermekkori fényképemen ezt a nyakláncot viselem. Apa gondoskodott róla, hogy anya összes kívánsága teljesüljön – sőt még annál is több.

Apám nyilvánvalóan megszerezte a láncot a fészülőasztalomról. Hirtelen gyanút fogtam, hogy talán a dobozka többi tartalma is tőle származik, de azután elhessegettem a gondolatot. Soha nem érezte szükségét, hogy hamis ajándékokkal halmozzon el. Egyszerűen nem apám stílusa volt.

Két borítékot vettem elő a dobozból. Még mindkettő le volt zárva, bár erősen megsárgultak, széleiket megviselte a sok simogatás, töprengő forgatás. Apám valószínűleg kis híján belepusztult, hogy tizenhét éven át tudott a létezésükről, azt viszont nem is sejtette, mi állhat bennük. Kíváncsi lettem, vajon hányszor futtatta végig kezét a lezárt felükön, azt fontolgatva, hogy feltépi őket. Nem kis teljesítmény, hogy nem adta be a derekát a kísértésnek.

Kinyitottam az első borítékot. Egy papírlap rejtett a belsejében, amelyet észrevehetően egy könyvből téptek ki. Egy vers sorai álltak rajta:

*Szeresd – a semmit,
Menekülve kerüld – a valamit,
Egyedül kell harcolnod,
Senkihez nem szabad fordulnod!
Folyton nagyon buzgó légy,
S mindig függetlenül élj!
Add át a foglyokat az igazságnak,
S kényszerítsd a szabadokat!
Vigasztald meg a gyengéket,
Magadnak semmit ne tarts meg!*

*A szenvedés vizéből kell kortyolnod,
S a Szeretet tüzét az erények fájával
kell lánggra lobbantanod.
S így lesz otthonod az igaz sivatag.*

Azt hiszem, szépen csengett, a maga szomorkás és meglepően vallásos módján. Amennyit anyámról tudtam – és az nem volt túl sok –, az alapján nem tűnt vallásosnak. Gyűlölt minden olyan eszmét, amely beskatulyázta az emberek hitét. Engem is csupán azért kereszteltek meg, mert apám családja ragaszkodott hozzá, és apa is belátta, hogy így jobb oktatást biztosíthat a lányának egy megfelelő középiskolában.

Kinyitottam a második borítékot. Egy kézzel írott levél rejlett benne. Magabiztos, lendületes kézírással vetették papírra a sorokat: hosszúkás, cikornyás betűkkel, akárcsak a régimódi írásokban. Reszkető ujjakkal tartottam szemem elé a papírt, amelyet utoljára édesanyám fogott a kezében.

Drága Kislányom!

Boldog 17. születésnapot! Azt kívánom, bárcsak én is ott lehetnék most veled, de ha ezeket a sorokat olvasod, azt hiszem... nem lehetek ott. Rettenetesen sajnálom. Hosszú életem legboldogabb napja volt, amikor édesapád és én megtudtuk, hogy kisbabánk lesz. Tudom jól, hogy ezt az örömet csakis az a nap múlhatja felül, amelyen majd végül megszületsz – bárhogyan végződjék is az a nap.

Fontos döntés áll előtted. A szövetség terhe súlyos felelősség. Engedd, hogy a szíved diktálja a döntésedet, mert én máris

tudom, hogy neked, gyermekem, a szívedre kell hallgatnod az utadon!

Higgy a hihetetlenben – mert az nem fog várni rád –, és tudd, hogy valójában soha semmi sem olyan egyszerű, mint a jó és rossz, a helyes vagy helytelen! Élnek lelkek ezen a világon, akik nem olyanok, mint mi vagyunk, kislányom. Az őket megillető helyen csodálatosak és rettenetesek, bátrak és gonoszak egyszerre – és ez rendben is van így, hiszen mindkettőre szükségünk van.

Tartsd nyitva a szemed, de ne higgy el mindent, amit mutatnak neked! A képzelet az ő fegyverük, a szabad akarat a miénk.

Soha ne feledd, hogy mindenki életében van egy tökéletes hely, ahová tartozik, és ha azt egyszer elhagyja, előbb-utóbb vissza kell térnie oda!

Szeretlek. Kérlek, bocsáss meg nekem!

Anya

Gépiesen összehajtogattam a levelet és a verset, visszacsúsztattam őket saját borítékjukba, gondosan összpontosítva minden egyes mozdulatra, hogy ne kelljen gondolkodnom. Megfegyveltem az elmémet, hogy lelassuljon, és ne kalandozzon olyan helyekre, amelyeket nem bírtam elviselni. Még nem. Ezt a képességet csak hosszú gyakorlattal sikerült elsajátítanom, hosszú, hosszú gyakorlattal.

Az utolsó holmi a dobozkában egy csuklópánt volt. Vastag bőrből készült, habár inkább fémnek látszott, valamiféle ezüstös borítással. Körülbelül négy centiméter széles lehetett, és hasonló véset díszítette, mint a dobozt. Egyszerűen káprázatos volt. Inkább csak

tetszetős, mint szépséges. Mellette egy ugyanolyan, kör alakú lenyomat látszott a dobozka fából faragott alján, ahonnan már lekopott a patinás lakkozás. Valamikor régen ebben a dobozban rejtett a csuklópánt ikertestvére is.

Felemeltem a fura ékszert, figyelmen kívül hagyva a tényt, hogy könnybe lábadt a szemem, és nagyot kellett nyelnem. Az orrom is eleredt, habár esküdni mertem volna, hogy parfümöt érzek. Talán valamilyen virágillatot? Eszembe jutott, hogy akár az anyám illata is lehetne, amelyet a doboz csodával határos módon megőrzött a hosszú évek során. Félresöpörtem a gondolatot. Azután, éppolyan gyorsasággal, egy másik lépett a helyébe.

A levél. Anyám tudta, hogy meg fog halni.

Nem. Képtelen voltam most erre gondolni. Hiszen apám bármelyik percben visszatérhetett. Meg kellett őriznem az önuralmam, nem hagyhattam, hogy ez a gondolat szétziláljon. Egyébként sem voltam biztos benne, mire utalhatnak a levél szavai. *Fontos döntés?* Talán az iskolával vagy az egyetemmel kapcsolatban? Tulajdonképpen bármi lehetett. Valószínűleg csak elővigyázatosságból hagyta hátra anyám az üzenetet – elvégre minden szülő azt kívánja a gyermekének, hogy higgyen a lehetetlenben is. Ami pedig a hosszú életéről szóló részt illeti, azt egyáltalán nem értettem. Hogyan is gondolhatná bárki, hogy anyám hosszú életet élt? Csak huszonöt éves volt, amikor megszülettem... amikor meghalt.

Megtöröltem kézfejemmel a taknyos orromat, és szépen visszatettem mindent a dobozkába, ugyanabban a sorrendben, ahogyan elővettem őket. Amikor apám visszajött, már el is pakoltam az egészet a táskámba, és a kanapéhoz mentem.

Apa habozott.

– Jól érzed magad? – kérdezte.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!
Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!
GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT
értékes, számozott példánya!

Már rendelhető!
LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,
hogymég értékebb legyen
a példányod!

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

MOST
-18% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!
+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!
Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:
[Kérem máris!](#)

– Igen, hát persze... jól vagyok... aha. Egy levél volt benne. El akarod olvasni?

Nagyon nem szerettem volna odaadni a levelet. Jóleső érzés volt, hogy van valami emlékem az anyámtól, ami kizárólag az enyém, még ha különös is, de pontosan tudtam, hogy tizenhét évnyi feszült várakozás bárki emberfia számára éppen elegendő kínzás lehet.

Apa ugyan elmosolyodott, szeme körül elmélyültek az apró ráncok, de a válla elernyedte.

– Nem. Nem szükséges – felelte.

Ó, a fenébe! Sejtelmem sem volt, hogyan birkózom meg vele, ha az apám végül valóban könnyekben tör ki. Ám gyorsan összeszedte magát, és torkát köszörülve a mennyezet felé fordította a tekintetét.

– Nem, drágám. Ez édesanyád titka, és a tiéd. De... köszönöm, hogy felajánlottad.

A jelek szerint már maga a felajánlás is elegendő vigasznak bizonyult.

– Hát... ahogyan te is említetted, úgy gondolom, anya egyszerűen felkészült minden eshetőségre. Amolyan... „kövesd a szíved” levél volt. – Úgy mondtam ezt, mintha naponta kaptam volna eféle üzeneteket.

– Ne légy cinikus! – dorgált az apám, noha tisztában voltam vele, valójában mennyire élvezi, hogy éppolyan cinikus vagyok, mint ő.

Leült mellém a kanapéra, egyik kezét a térdemre fektette. Rátettem a kezemet az övére. Egy végtelen pillanatig hallgatásba burkolózva üldögéltünk.

– Szóval... – törte meg végül a csendet, amint mindketten elhúztuk a kezünket. – Mihez kezdesz a mai estéddel?

– Átugrom Lincolnhoz. Ki kell ugyanis festenem egy falat.